

Μπλουμ!

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

GET A LIFO! FREE PRESS ΔΩΡΕΑΝ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ 70.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ Νο 32

270706

**Εγκαταλείψατε
την πόλη
16 ΤΡΟΠΟΙ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΡΑΣΗ
ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ**

**Η Αντιγόνη
του Βογιατζή
ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ
ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟ**

LIFO

«ΤΡΙΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ» ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ

Διαβάζω την απάντηση του SG στο μπλογκ της Εύης Αναστασοπούλου (datascape.blogspot.com) / «Τα προσφυγικά είναι μικρά, άσχημα, μίζερα κτηριάκια-κουτιά σε ένα από τα κεντρικότερα σημεία της πόλης / θα μπορούσαμε να έχουμε εκεί πολλά σύγχρονα λειτουργικά γραφεία. Τόσα δικηγορικά γραφεία, ιατρεία κτλ. στεγάζονται σε πλήρως ακατάλληλες πολυκατοικίες. Γιατί να μην τους προσφέρουμε όμορφα νέα κτήρια;» / να ένας «τρίτος δρόμος» στην κουβέντα για τα προσφυγικά της Αλεξάνδρας / να κατεδαφιστούν και να χτιστεί στη θέση τους κάτι άλλο / η παρέμβαση της «Ανοικτής πόλης» με τα πολύχρωμα πανώ στην όψη τους δείχνει έναν εντελώς διαφορετικό δρόμο / «τα τετραγωνικά μέτρα που θα απελευθερωθούν από τα διαμερίσματα των ιδιοκτητών οι οποίοι επιθυμούν να τα πουλήσουν να επαναχρησιμοποιηθούν μέσα και από συνενώσεις, ανάλογα με τις ανάγκες, ως χώροι εργασίας, εξυπηρετήσεων ή κατοικίας» / προτείνει ο συνδυασμός του Αλέξη Τσίπρα από τον Συνασπισμό / και στη μέση ο Γιώργος Σουφλιάς να ονειρεύεται την κατεδάφιση των έξι από τις οκτώ πολυκατοικίες / καταλαβαίνω πολλούς που εύχονται σιωπηλά τον αφανισμό τους / πριν λίγες μέρες έπιασα τον εαυτό μου να πανηγυρίζει με ενοχές για ένα φρέσκο οικόπεδο στη Βασιλίσσης Σοφίας / όλο και κάποιο παλιό σπίτι θα έπεσε υπέρ πατρίδος / αυτά είναι τα ταπεινά, αθηναϊκά μου ένστικτα / και σκέφτομαι πως κάπως έτσι θα ένιωθαν και οι γονείς μας βλέποντας τις μπουλντόζες της αντιπαροχής να σαρώνουν τα ξεχαρβαλωμένα νεοκλασικά που με καθυστέρηση εικοσαετίας αποθεώνουμε σήμερα / αναγνωρίζω την έξαψη του καινούργιου / όσο κι αν η Αθήνα πολύ σπάνια μας ανταμοίβει με κάτι που πραγματικά αξίζει / στην περίπτωση των προσφυγικών είναι πολύ εύκολο να λες αυτό που λέει ο Υπουργός / και είναι λίγο αποθαρρυντική η επιμονή του / κατανοητή αλλά αποθαρρυντική / σ' έναν ωκεανό τσιμέντου, καθολικής ασήμιας και αφόρητης προστυχιάς δεν πετάς τόσο εύκολα τις οκτώ πολυκατοικίες με τη χαριτωμένη αύρα του μπαουκάουζ / τα προσφυγικά, αντί να ξυριστούν μέσα σε μία εβδομάδα, μπορούν να γίνουν αντικείμενο διεθνούς αρχιτεκτονικού διαγωνισμού και από μπουτζούρα της πόλης να λάμψουν με μία νέα ταυτότητα / δεν είναι εύκολα πράγματα αυτά / αλλά ούτε τόσο δύσκολα πια / και είναι κάπως θλιβερό να βλέπεις ότι κανείς απ' όσους κάνουν κουμάντο δεν μπορούν να δουν πράγματα σχεδόν αυτονόητα / καταλαβαίνω επίσης όσους έχουν κουραστεί από την αριστερή «σωτηριολαγνεία» / να σωθούν τα προσφυγικά / να σωθεί ο λουτροκαμπινές της Κολούμπια / να σωθεί και το ρημαδιό στην πάροδο της Αχαρνών με τα γύφισια ακροκέραμα / κάποιιο τα παίρνουν άγρια και φτάνουν στο άλλο άκρο / τέρμα η γκρίνια, viva l' Italia! / η Κάζα ντ' Ιτάλια ανακαινίστηκε / και είναι έτοιμη να επαναλειτουργήσει / από τα πολύ αγαπημένα αθηναϊκά κτήρια / στο 47 της Πατησίων / ξεχωρίζει και είναι τόσο χαριτωμένη η νεο-αναγεννησιακή του πρόσοψη στο καλοδιατηρημένο μέτωπο νεοκλασικών απέναντι από το Πολυτεχνείο / ας ελπίσουμε πως θα αντέξει σε μία δύσκολη γειτονιά / ακούω δυσοίωνες προβλέψεις για «φοβερό» καύσινα το πρώτο δεκαήμερο του Αυγούστου / ό,τι και να γίνει, αυτός ήταν ο πιο δροσερός Ιούλιος που θυμάμαι / κι όσο και αν δεν βρίσκω προσωπικά τίποτε το ρομαντικό στο κλισέ «Αύγουστος στην Αθήνα», υπάρχει πάντα στο βάθος μία προσδοκία που εμπιστεύομαι περισσότερο από συνήθεια / αυτόν τον Αύγουστο, του 2006, λέω να ξεχάσουμε τις προσδοκίες / να βγούμε έξω / και να εμπιστευτούμε μόνο αυτό που θέλουμε πολύ / καλό καλοκαίρι σ' όλους! (dimr71@yahoo.gr)

Σάββατο 8.30 μ.μ. Γυμναστήριο

Πηγαίνω γυμναστήριο με τη φίλη μου. Σήμερα θα αδυνατίσω και θα χάσω βάρος [όχι ένα(1), όχι δύο(2): δέκα(10) κιλά (να το πιστέψω)] και θα σταματήσω να σπασίω στην υπέρβαρη περίοδό της, να μην αγαπάω, μ' ακούς;». Το γυμναστήριο μιμιμαλισμού: σκούρο παρκέ, ασορτί με τις στολές των ρεσεψιονιστριών. Είμαι η Ρίτσα, πώς θα μπορούσα να μην φροντίζω «Είμαι 1.80, μιλάω σαν να είμαι τα μάνγκο». Λίγο μετά την είσοδο του καφέ, ελλοχεύει ο γλοιώδης καπνός και το πορτοκαλί δέρμα (μεταξύ άλλων) συνεχίζει έτσι, σε λίγο θα γίνω κίτρινη. Στα αποδυτήρια, εκτός από τη φίλη μου, γυμναστήριο με τα παπούτσια του Σκλαβενίτη, υπάρχει ένα σπάνιο εξωτικό λουλούδι. Βράζει τις φρούτες που, μαυρισμένες στο μάτι, απλώνουν πανάκριβες κρέμες, σκυμμένες σαν γαζέλες πάνω στο στήθος απ' όλες είναι μια όμορφη στο στήθος – είναι η μόνη γυμναστριά μέση και πάνω ακόμα και όταν βάζει κονσίλερ κάτω από το στήθος, οι ουλές κάτω από το στήθος περνούν ένα ακριβό φόρεμα ή μια πετσέτα. Εκείνη επιδεικνύει το καινούργιο της νεφρα (τι να λέει άραγε το στήθος) το κάνει με υπεροψία. Είναι...

Κυριακή 12.30 Γυμναστήριο

Υποψιάζομαι πως τώρα, 3 μήνες, είναι πολύ αργά για να αδυνατίσω και να λειτουργήσει επιτέλους ο άμπακο για έξι μήνες και να μην πτωχίσω. Θα κάνω το δεύτερο βήμα. Χαρούμενη βαδίζω προς τη ρεσεψιονιστριά μου. «Α, ναι, το σολάριό μας ούτε τίποτε. Παίρνετε μια καρτέλα, δίνουμε και ειδικά γυαλάκια, μέσα τη μάρκα και μπαίνετε με 5 ευρώ τα 4 λεπτά». Κάπου κάπου επικίνδυνα – κάτι δεν έχω ακούσει κάθε λεπτό μαυρίσματος, κάθε 5 ευρώ; (Και δεν αδυνατίζει κιόλας) δεν είμαι αδύνατη και είμαι περσιόμορφη. Νομίζω πως η μόνη λύση είναι να επαναλαμβάνω ως μάντρα την αδύνατης – Μόνικα απ' τα Friends...

